

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Heimdall. Dansk Nyaars-Gave for 1816

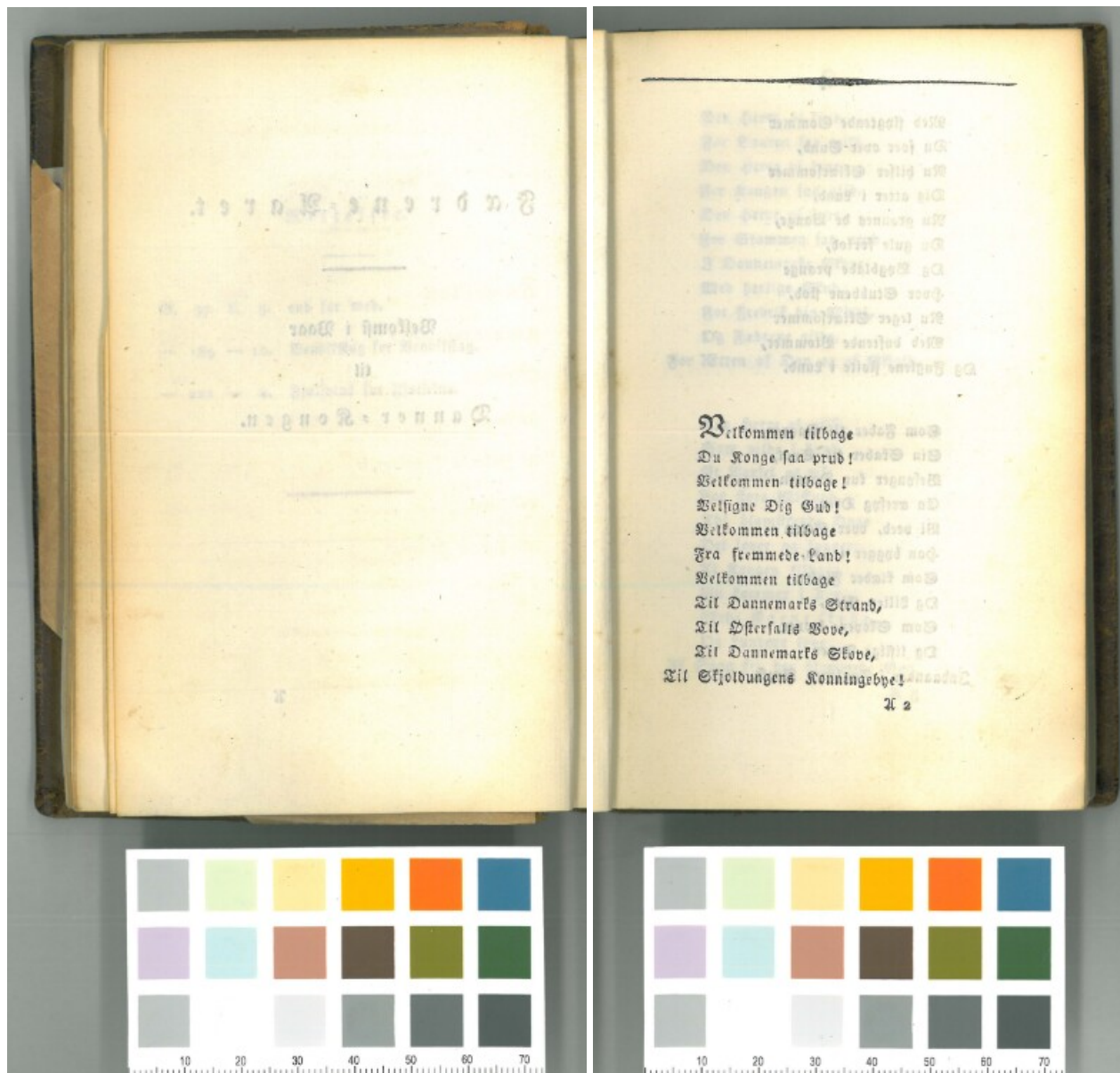
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Heimdall. Dansk Nyaars-Gave for 1816", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. XVI. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_269-txt-shoot-k1/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

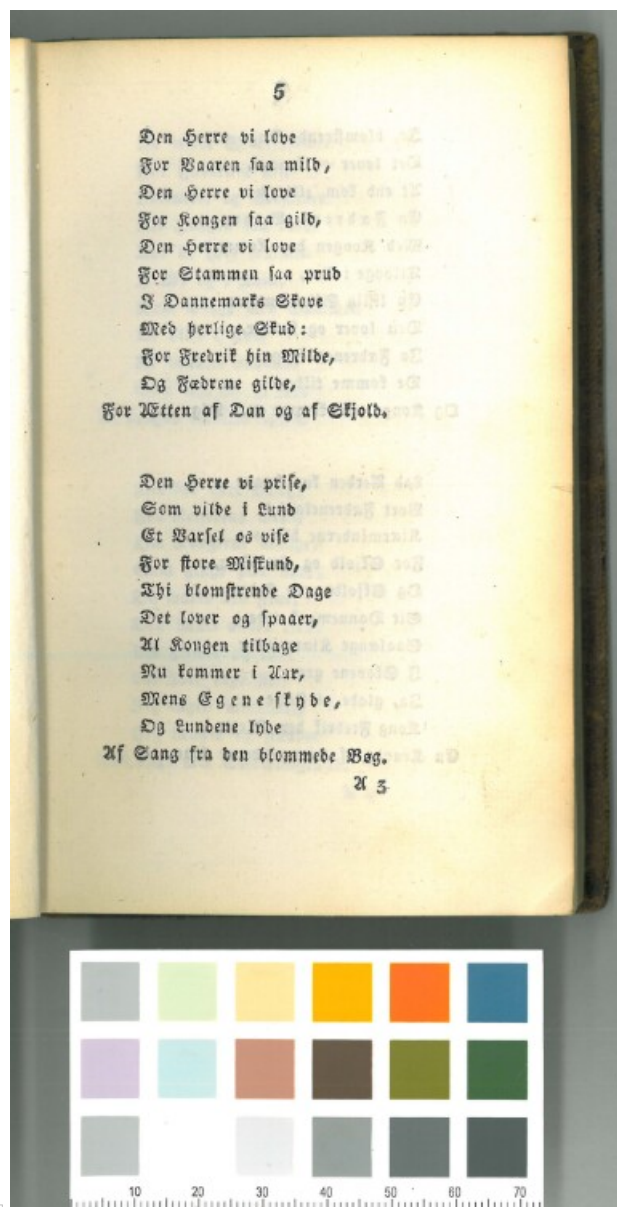
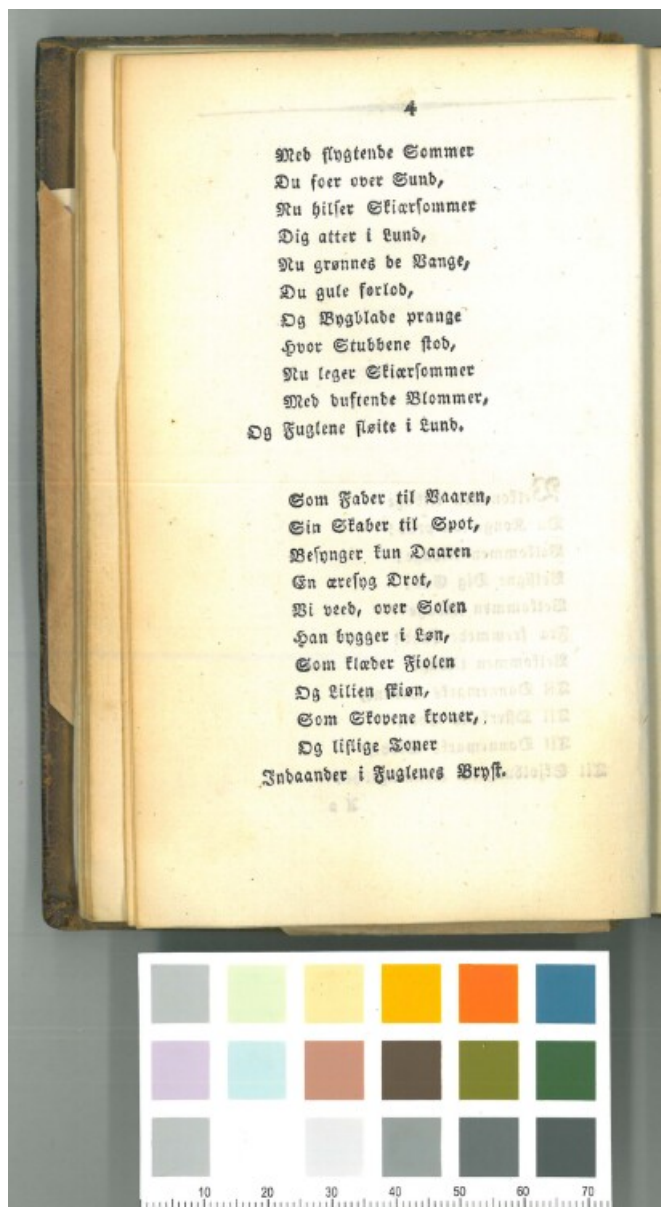
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

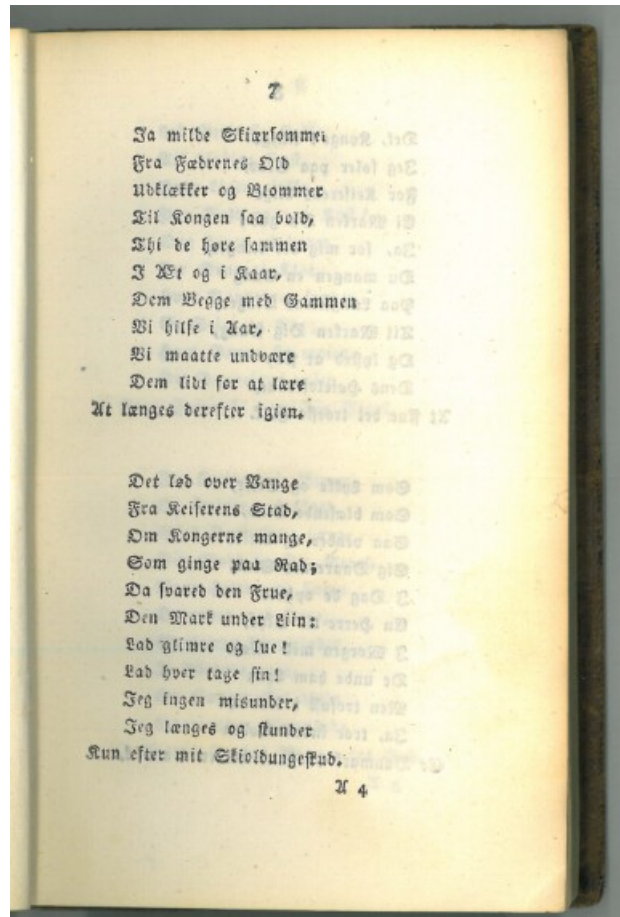
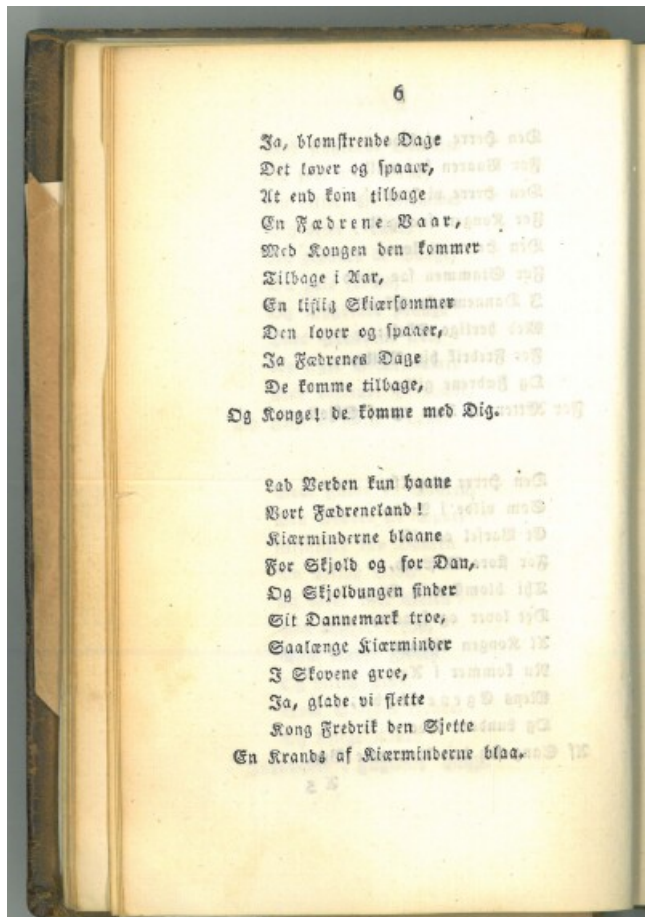
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

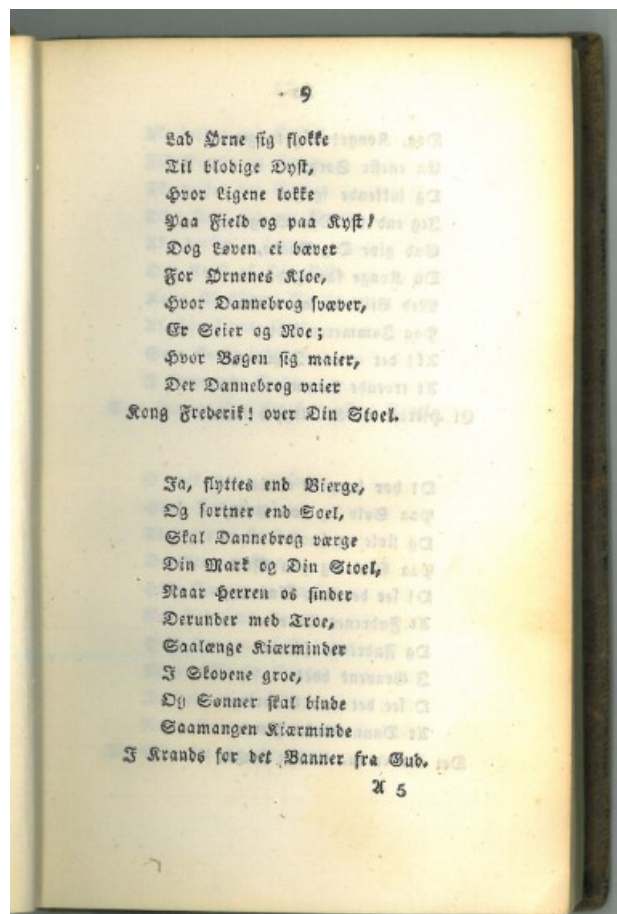
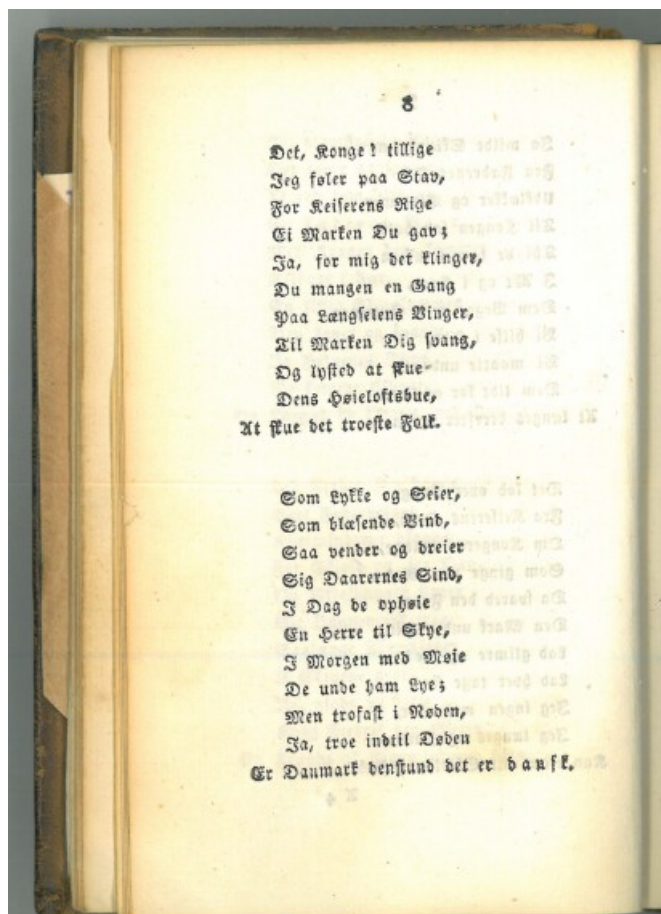
[Læs CC0-erklæringen](#)

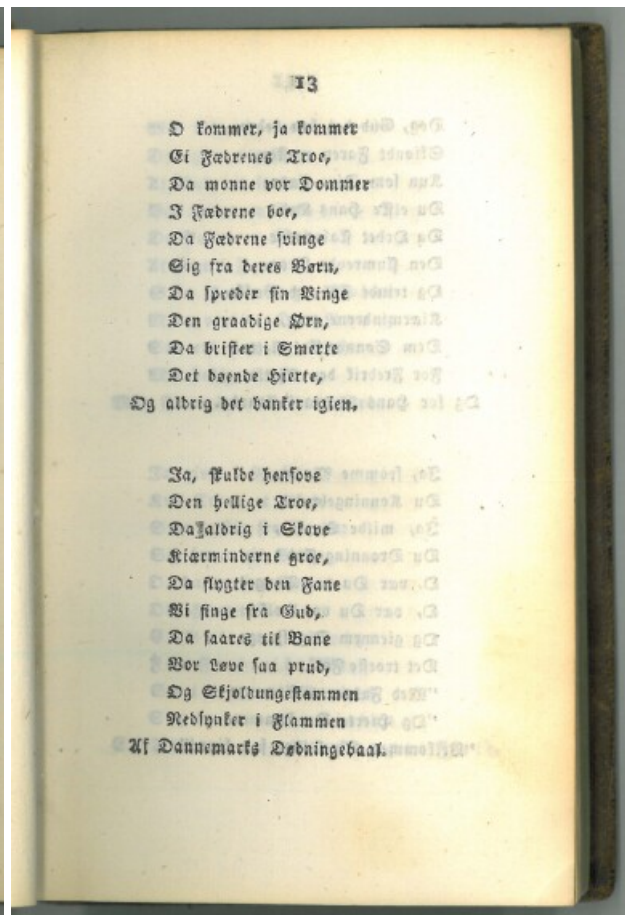
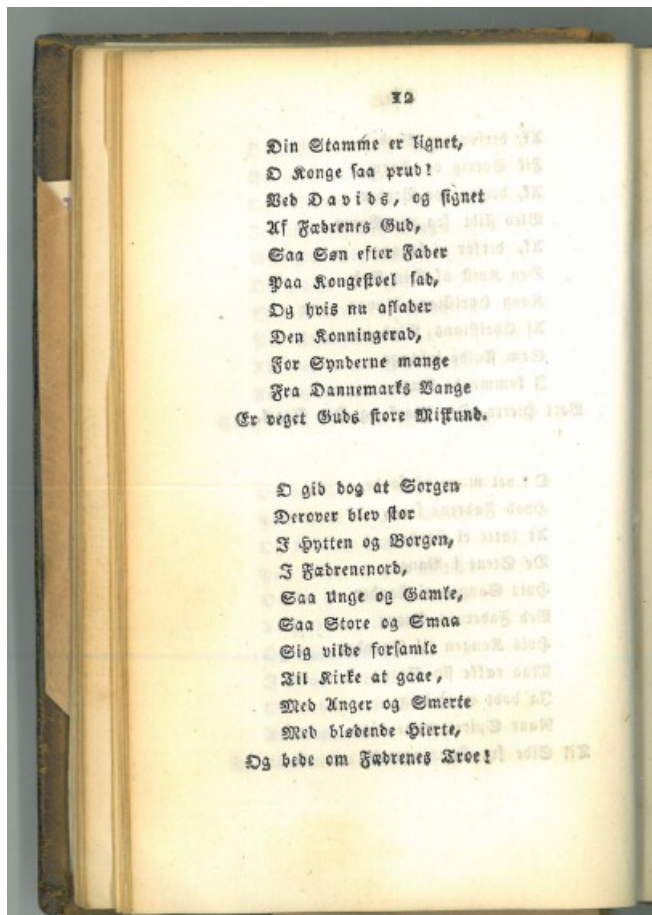
Dog, Konge! mig tynger
 En eneste Sorg,
 Og sukende synger
 Jeg end for Din Borg:
 Gud give Dig Naade,
 Du Konge saa god!
 Med Viisdom at raade
 Paa Jammeren Bod!
 Al! det er vor Jammer,
 At troende flammer
 Ei Hjertet af Kierlighed meer.

D! hør hvor de raabe
 Paa Solv og paa Gulv,
 Og stole og haabe
 Paa Stov og paa Muld!
 D! see det med Smerte,
 At Faderens Troe
 Og Faderens Hjerte
 I Gravene boe!
 D see det med Smerte,
 At Danmark's Hjerte
 Det banker saa døende svagt!

Al, derfor vor Modet
 Til Serrig og Harm,
 Al, derfor vor Broder
 Blev lidt fra vor Barm,
 Al, derfor vi sayne
 Den Kvist af Din Rod,
 Kong Christians Navne
 Af Christians Blod,
 Som skulde indtage
 I kommende Dage
 Bort Hjerte, Din Mark og Din Stof.

D! vel maae vi sande,
 Hvad Faderne sang,
 At fatte ei skande
 De Stene i Bang,
 Hvis Sønnen ei stander
 Ved Faderens Grav,
 Hvis Kongen til Grander
 Maa rakte sin Stav,
 Ja dødt er et Rige,
 Naar Spiret maae vige
 Til Side fra Kønningerad.

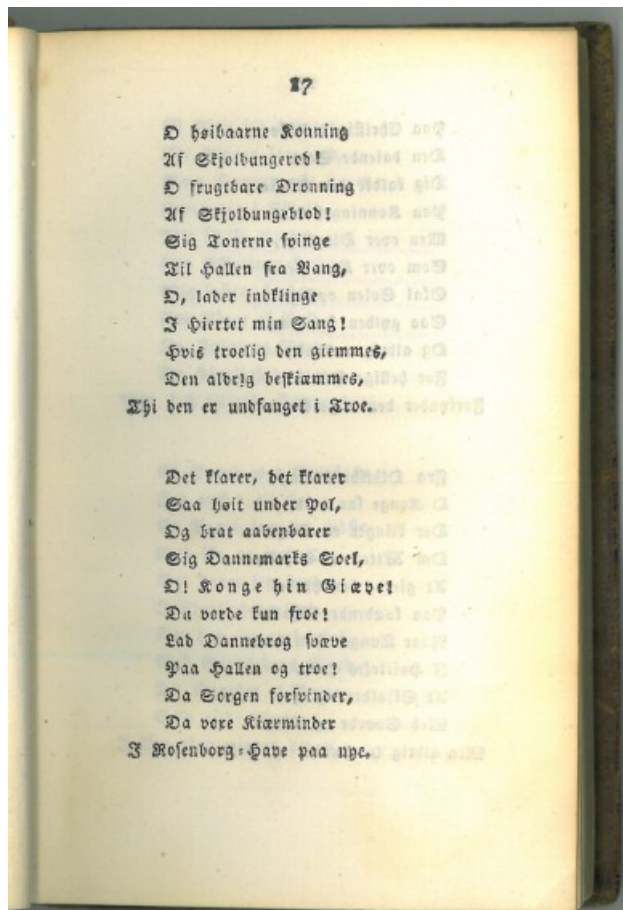
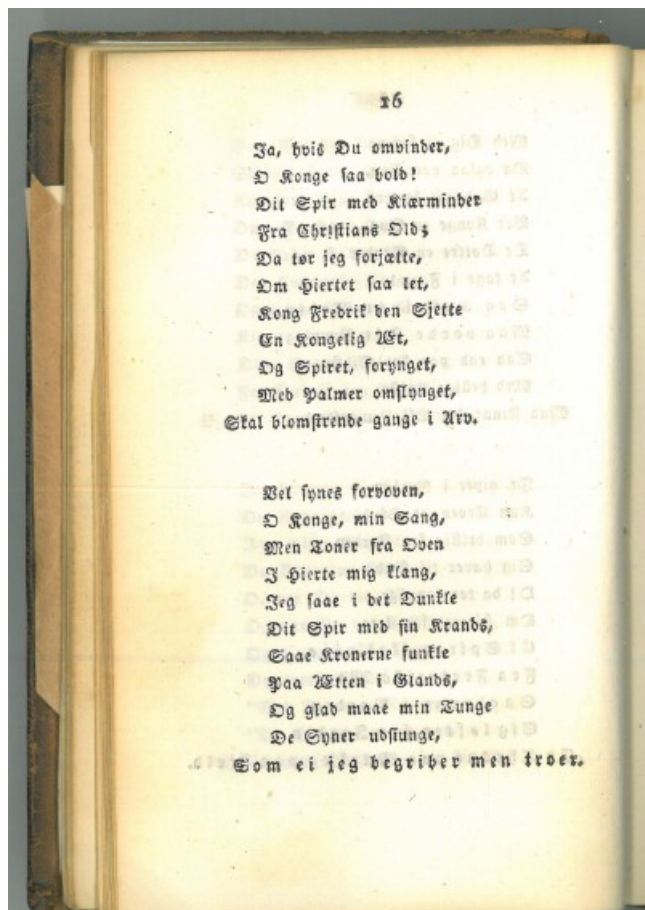
Dog, Gud bet kan bedre,
 Et iøndt Faren er stor,
 Kun som Dine Fædre
 Du ette Hans Ord!
 Da Ordet skal velle,
 Den slumrende Troe,
 Og trindt skal ved Balke
 Kiærminderne groe,
 Dem Sønner skal flette
 For Fædrenes Sjæle
 Og for Hans Maria i Krands.

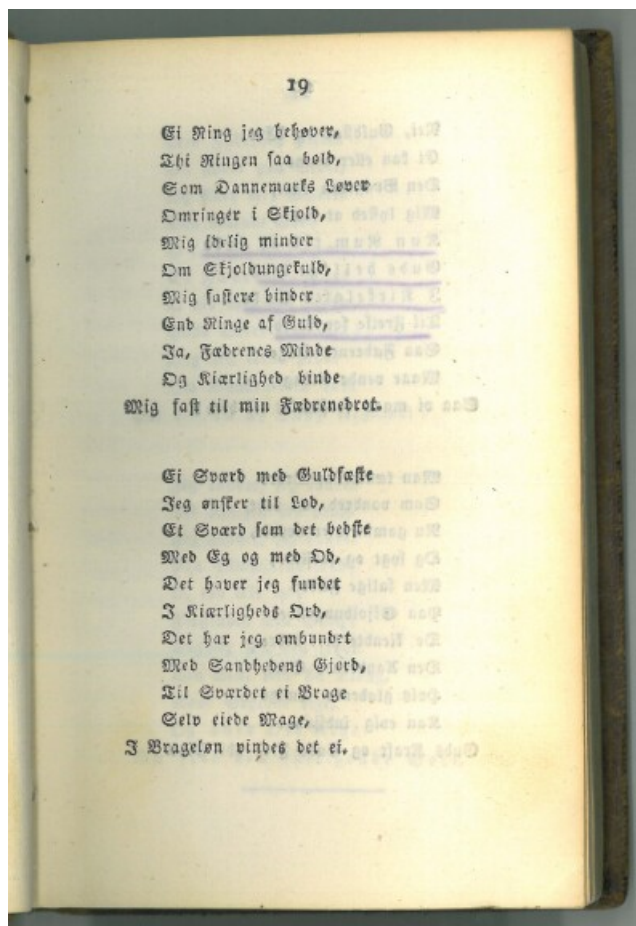
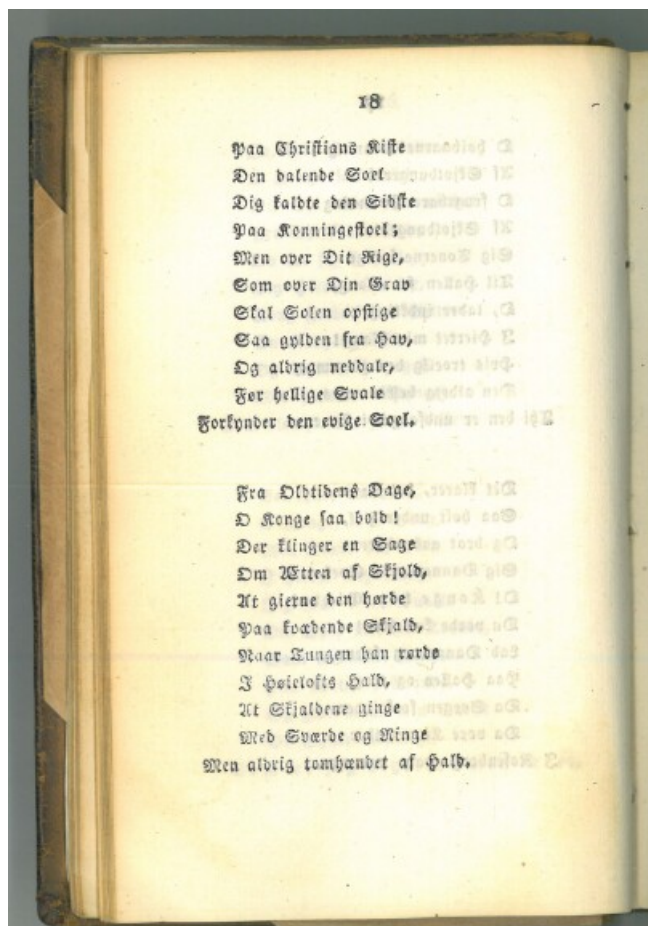
Ja, fromme Marie,
 Du Koningebud!
 Ja, milde Sophie,
 Du Dronningstue!
 Du, var Du vor Engel,
 Du, var Du vor Folk!
 Og giennem Dig skjunge
 Det troeste Folk:
 "Med Fædrenes Sommer"
 "Og, Hierte Du kommer"
 "Velkommen Du Konge saa kiær!"

Med Dig vi forene
 Da ogsaa vor Ben,
 At Gud vil forlene
 Vor Konge en Søn,
 De Døtre en Broder
 At tage i Favn!
 Saa Koninge-Møder
 Maa vorder Dit Navn;
 Saa end paa det Silke
 Med hellige Kiste
 Maa finne det Skjoldbungetra!

Ja, giber i Norden
 Kun Troen et Slud,
 Som dristig fra Jorden
 Sig hæver til Gud;
 Dit da tør jeg sige,
 Om Hiertet saa let:
 Ei Spiret skal vige
 Fra Frederiks Væb,
 Saalange i Norden
 Sig løfter fra Jorden
 En Throne paa Mark og paa Fjeld.

Nei, Gudskov og Fre
Ei kan eller maae
Den Bragelan være,
Mig lysted at faae;
Kun Rum til at tale
Guds hellige Ord
I Kirkeofte Sale
Til Frelse for Nord,
Saa Fædrenes Dage
Maae vende tilbage,
Saa vi maae forsamles til dem!

Man tænker at Ordet
Som vandred saa vidt,
Nu gammelt er vordet,
Dg søgt og forslidt,
Men salige Fædre
Paa Skjoldungeskoel
De kændte heel bebre
Den Kændernes Soel,
Hvis gløbende Tunge
Kan evig indhunge
Guds Kraft og Guds Fred ubi Sind.

Med Fædrenes Hierte
Du sidder paa Stoel,
Dg fuer med Smerke
Den balende Soel,
D sol! vi behøve
Et Fædrenes Kar!
D lad mig dog prøve
Hvad Ordet formaaer!
Dog nei, ikkun prøve
Om Danmarks Løve
Har Løven af Juda forglemt!

Jeg raaber, jeg raaber
Til Kongen saa prud,
Jeg haaber, jeg haaber
Paa Himmelens Gud,
D, lad ikke lyde
Forgiaves min Sang!
Engang skal den fryde
Din Sial med sin Klang,
Naar Skjerne vige,
Dg over Dit Rige
Du seer den opstigende Soel.

